

opusdei.org

Missatge

Contribuir a la missió evangelitzadora de l'Església catòlica ajudant a trobar el Crist en la feina, la vida familiar i les altres activitats ordinàries. El missatge de l'Opus Dei es podria resumir així: Cercar Déu a la vida corrent.

15/02/2018

L'Opus Dei, des de la seva fundació el 1928, difon el missatge de la crida a la santedat de tots els batejats, en el compliment del propi treball i de les obligacions personals de cadascú.

«L'esperit de l'Opus Dei [...] fa que cadascú compleixi les feines i deures del seu propi estat, de la seva missió en l'Església i en la societat civil, amb la major perfecció possible»
(*Converses*, 16).

La difusió d'aquest missatge coincideix amb un dels principals propòsits del Concili Vaticà II: recordar que «tots els fidels, de qualsevol estat o condició, estan cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat» (*Lumen Gentium*, 40), i això «en tots i cadascun dels deures i ocupacions del món, i en les condicions ordinàries de vida familiar i social [...]. Allí els crida Déu perquè [...] contribueixin a la santificació del món com des de dins, com fa el ferment. I així manifestin a Crist davant els altres, primordialment mitjançant el testimoni de la seva vida». (*Lumen Gentium*, 31)

Alguns trets de l'esperit de l'Opus Dei són:

Fills de Déu. Tot l'esperit de l'Opus Dei té com a base un principi evangèlic fonamental: pel baptisme, els cristians són fills de Déu. Per això sant Josepmaria afirmava que «la filiació divina és el fonament de l'esperit de l'Opus Dei» (*És Crist que passa*, 64). Com a conseqüència, la formació que proporciona la prelatura fomenta la confiança en la providència divina, la senzillesa en el tracte amb Déu, un sentit pregon de la dignitat de la persona i de la fraternitat entre els éssers humans i un veritable amor cristià al món, que infon serenitat i optimisme, amb l'alegria de deixar actuar l'Esperit Sant.

Sentit cristià de la vida corrent.

Tots estan cridats a buscar la plenitud de la vida cristiana, és a dir, la identificació amb Jesucrist, a

través de les circumstàncies de la seva vida i de les activitats que desenvolupen. No hi ha cap virtut que no tingui importància pel cristià: la fe, l'esperança i la caritat, recolzades en les virtuts humanes, com la generositat, la laboriositat, la justícia, la lleialtat, l'alegria, la sinceritat, etc. Amb l'exercici de les virtuts l'ànima es va configurant amb Jesucrist.

Una altra conseqüència del valor santificador de la vida ordinària és la transcendència de les petites coses que omplen l'existència d'un cristià corrent. «La santedat *gran* es troba en l'acompliment dels *deures petits* de cada instant» (*Camí*, 817), deia sant Josepmaria Escrivà. D'aquesta manera, els detalls de servei, de bona educació, de respecte als altres, d'ordre material, de puntualitat, etc., quan es viuen per amor de Déu, són importants per la vida cristiana.

Santificar el treball, santificar amb el treball, santificar-se en el treball. «L'eix de l'espiritualitat específica de l'Opus Dei és la santificació del treball ordinari» (*Converses*, 34) en l'àmbit familiar, professional i social. Se santifica la feina fent-la per amor de Déu, el que implica l'esforç per realitzar-la amb la major qualitat possible, és a dir, amb competència i honradesa professional i amb l'afany de servir als homes. Qui treballa d'aquesta manera, es perfecciona a si mateix i perfecciona als qui l'envolten. Es pot santificar qualsevol feina honrada, important o humil a ulls humans. Fomentant aquest esperit, els fidels de l'Opus dei procuren contribuir des de l'arrel a la construcció i al desenvolupament de la societat.

Caritat i apostolat. Les persones de l'Opus Dei s'esforcen per donar testimoni de la seva fe cristiana en les activitats ordinàries i de la vida

de relació amb els altres. El seu apostolat es dirigeix a tots sense cap distinció i és conseqüència de la crida de Crist a viure la caritat vers Déu i les altres persones. Per això el seu apostolat és inseparable del desig de contribuir a resoldre les necessitats materials i els problemes socials de l'entorn.

Vida d'oració i sacrifici. Estar en contacte continu amb Déu i vèncer-se a si mateix són mitjans imprescindibles en la lluita per la santificació de la vida ordinària. Per això els fidels de l'Opus Dei conreen algunes formes concretes del tracte amb Déu: oració mental, participació diària, si és possible, a la santa Missa, confessió sacramental, lectura i meditació de l'Evangelí, devoció a la Mare de Déu, etc. Un altre element igualment important és el sacrifici i la penitència: es renuncia, per exemple, a petites comoditats, es limiten els consums personals, es

busca créixer en generositat, etc. S'afavoreixen especialment aquelles mortificacions que faciliten el compliment del propi deure i fan la vida més agradable als altres.

Amor a la llibertat. La llibertat personal és un do de Déu, un «do humà meravellós» (*És Crist que passa*, 184), inseparablement unida a una responsabilitat igualment personal i respecte de la llibertat i conviccions dels altres. En conseqüència, l'Opus Dei fomenta el respecte al legítim pluralisme que hi ha entre els propis catòlics: «El pluralisme és volgut i estimat, no senzillament tolerat i de cap manera dificultat» (*Converses*, 67). Els fidels tenen plena llibertat i responsabilitat personals en les seves actuacions professionals, familiars, polítiques, econòmiques, culturals, etc., sense involucrar l'Església o l'Opus Dei en les seves opcions.

Unitat de vida. L'amistat amb Déu, les ocupacions ordinàries de la feina, o la vida familiar i social, la iniciativa apostòlica personal, etc., s'han de fondre i compenetrar-se en la unitat de vida. Així s'assolirà una coherència profunda entre totes les actuacions, desitjos i aspiracions. Aquesta unitat interior evitarà que es produeixi «una doble vida: la vida interior, la vida de relació amb Déu, d'una banda; i d'una altra, diferent i separada, la vida familiar, professional i social [...]. Hi ha una única vida, feta de carn i d'esperit, i aquesta cal que sigui —en l'ànima i en el cos— santa i plena de Déu» (*Converses*, 114).

Ambient de família. Una característica de l'esperit de l'Opus Dei és l'ambient de família cristiana. Aquest to familiar està present en les activitats que organitza la prelatura. Es materialitza també en l'escalf de la llar dels seus centres, en la

senzillesa i la confiança en el tracte, i en les actituds de servei i comprensió en la vida quotidiana.

Matrimoni, vocació cristiana. Per la majoria dels cristians corrents el matrimoni i la família són una realitat quotidiana que s'ha de santificar. «El matrimoni no és, per un cristià, una simple institució social, ni molt menys un remei per les debilitats humanes: és una autèntica vocació sobrenatural. [...] Els casats estan cridats a santificar el seu matrimoni i a santificar-se en aquesta unió» (*És Crist que passa*, 23).